

JASSÓ JUDIT

A testről és a lélekről

Kertes háznak indultam, de panellá
Nőttem. Valamikor a kilencvenes évek
Elején, huszonéves koromban
Gyors ütemben kezdtek bontani,
Anyám, a kor, a barátok mind
Elhordtak belőlem egy darabot, ezért
Elköltöztem otthonról, és alapjaimtól
Újjáépültem.
A tervrajzot mindig mások készítették,
Én csak idomultam, nőttem,
Terebélyesedtem, gyerekeket szültem,
Férjhez mentem, észre sem vettem,
S már a tízedik emeletről néztem ki.
Próbáltam elszökni, amikor földrengés volt
Az egyik évben, várt rám egy autó
Pár utcával lejjebb, és valaki, akire ha
Rágondolok, visszapillantó tükörből
Néz rám, ez egy ilyen élet, folyton
A hátsó ülésen utazom.
Szóval elkészült belőlem a ház,
Kilátás hegyekre, a völgyben szép
Kertes házak – valakinek sikerült,
Ami egyszerre tesz iriggyé és boldoggá –,
Minden reggel őket nézem, míg
Elkortyolom a kávémat, ahogy
Rájuk süt a nap, a gyerekkoromat idézi.
A konyhaablakom mellett
Van egy darázsfészek. Még bukóra sem
Nyithatom a bal szélső ablakot,
Ételre, italra, édesre, paprikásra
Rögtön megjelennek. Múltkor
Leütöttem egyet, a rovar rövid
Haláltusája alatt a szívemig bevéztem.
Este egy másik esett a ciderembe,
Egy hónappal később egy harmadik
Megcsípett a lábfejemen, amely így
Bokáig ödémás lett. Vér itt, víz ott,
A panellemezek átázására más is
Felfigyelt. Darázs az álomban:
Semmi jóra nem vezető gondolatok.

A belém
Fecskendezett hisztamin arra
Emlékeztet, hogy az épületek
Általában nem tökéletesek.
S talán minden háznak lelke van,
Azért nem illeszkednek pontosan
A lemezek, ott van a panelrés,
Egy kis levegőhöz jutni.